

Vezmi si mé srdce

KASIE WESTOVÁ

Přeložila Adéla Špínová

**COO
BOO**

Vezmi si mé srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
Vezmi si mé srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vezmi si mé srdce

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

BORROW MY HEART

Text copyright © 2023 by Kasie West

All rights reserved

Cover © Barbora Žižková, 2023

Translation © Adéla Špínová, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-874-9

ISBN e-knihy 978-80-7661-880-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-881-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-882-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

V TÉTO KNIZE NEUMŘE ŽÁDNÝ PES!
V REÁLNÉM ŽIVOTĚ SE TO OVŠEM NĚKDY STANE.
VĚNOVÁNO NAŠEMU SLADKÉMU NALEZENCI HARLEYMU.
DÍKY, ŽE JSI NÁM ZPŘÍJEMNIL ŽIVOT
A VŽDYCKY BYL TEN NEJHODNĚJŠÍ KLUK.

KAPITOLA 1

Zásada: Nikdy si nezačínej s klukem, kterého jsi právě potkala. Může být stejně klidně sociopat jako milý člověk.

„Ahoj,“ řekla jsem a spustila svou plážovou tašku z ramene až na šachovnicově dlážděnou podlahu kavárny. „Myslela jsem, že končíš ve čtyři.“

Moje nejlepší kamarádka Kamala si za pokladnou povzdechla. „Lewis je nemocný, takže mě Meg poprosila, abych tu zůstala.“

„Chceš říct, že ti šéfová nakázala, abys tu zůstala, a ty jsi na to řekla: ‚Kašlu na Wren, jasně že zůstanu.‘“

„Pššt!“ Ohlédla se přes rameno směrem k zadní místnosti a potom na mě cvrnkla něco z pultu. „Já vím, narušuju tvoje dokonale naplánované odpoledne.“

Její střela mě zasáhla do ramene a spadla na zem. „Co to bylo?“ Zamžourala jsem na podlahu. „Kus muffinu?“

„Kousek čokolády.“ Kavárna, kde Kamala pracuje, prodává i pečivo vystavené za sklem.

Zvedla jsem kousek čokolády ze země a hodila ho do koše. „Kdy končíš?“

„V šest.“

„V šest? Takže už nechceš jít na pláž?“ S mými odpoledními plány byl konec.

Kamala protočila panenky. „Ty bys stejně ani nevlezla do vody, s tou svou nenávisť k oceánu.“

„Strkám tam nohy! Víš vůbec, kolik predátorů v oceánu žije?“

„Ne predátorů, pro které bys byla kořist ty, Wren.“

„To ty jsi mi ukazovala video, kde velryba spolkla kajakářku.“

„Překážela u opravdového jídla. Ta velryba ji vyplivla.“

„Vyplivla ji? *Tohle* je tvoje reklama na plavání v oceánu? Ne, díky.“ Vytáhla jsem si z vlasů gumičku a znovu si udělala nedbalý drdol s odrazem zarámované fotky surfovacího prkna na stěně místo zrcadla. „A co ten velký bílý žralok, co před půlrokem sežral chlapa přímo na naší pláži? Pořád tam je a na jazyku má chuť lidské krve.“

„Je pravděpodobnější, že do tebe uhodí blesk, než že tě napadne žralok.“

„Taky mě nevidíš chodit venku s kovovou tyčí, ne?“

Kamala zavrtěla hlavou. „Hele, ta pláž tam za pár hodin pořád bude. Můžeme se dívat na západ slunce a zahrabat si nohy do písku. Bude to romantika,“ škádlila mě. „Něco takového už jsi dlouho nezažila.“

„Je fakt, že jsem už dlouho neměla celé nohy od písku.“

Kamala si mého sarkasmu nevšímalá. „Kdy vlastně byl Phillip? Někdy loni? Ne že by to někdy dotáhl ke statusu přítele. Za to může ten tvůj pitomý seznam pravidel. Nemůže mu dostat vůbec nikdo.“

„Tak to nejspíš umřu osamělá.“ Ušklíbla jsem se a zamířila ke svému oblíbenému stolu schovanému stranou, za rohem od pokladny. Tohle zákoutí kavárny bylo obestavěné vysokými knihovnamy s různými drobnostmi, pokojovkami a asi desítkou knih o seberozvoji (ve většině se psalo o pěstování pozitivního přístupu díky józe, pozorování ptáků nebo autohypnóze). Jestli tu mám pár hodin čekat, mohla bych si číst, zatímco bude Kamala obsluhovat zákazníky. Čtení ostatně byla jedna z věcí, které jsem měla na pláži v plánu. Ne že bych se nedokázala přizpůsobit změně rozvrhu... no, vlastně tak trochu ano. Mám svůj život ráda naplánovaný. Líp potom funguje.

Zvonek u dveří zacinkal a dovnitř vešli dva kluci, které jsem přes širokolistou kytku na pultu stěží viděla. Svezla jsem se na židli. Jeden z těch kluků měl v ruce telefon, jako by si dělal selfie. Pak ale začal mluvit.

„Dneska přichází okamžik pravdy, Ashere. Tady, v téhle ošuntělé kavárně v plážovém stylu...“ Otočil telefon k velké lastuře nalepené na zdi. „... se ukáže, že jsem měl pravdu, a ty budeš litovat, že ses se mnou vůbec vsázel.“

Kluk bez telefonu – zřejmě Asher – se do kamery do-rsrdečně usmál a přistoupil k baru.

Neměla jsem v plánu se tady zdržovat, a tak jsem přes plavky měla jenom legíny a mikinu. Skrčila jsem se na židli níž a předstírala, že se prohrabuju v tašce, zatímco si ti dva objednávali kafe.

„Nemusel jsi sem chodit,“ prohodil Asher. Byl to hubený, bledý kluk v brýlích a čepici. Vytáhl z kapsy dvacetidolarovku a podal ji Kamale.

„Ale jak bych potom pro příští generace zaznamenal tvoje ponížení?“ Ten s telefonem byl vyšší a měl na sobě tričko *Star Wars* a martensky. A pořád natáčel. „A navíc, myslíš si, že tě tahle drobná holka zachrání před internetovými predátory?“ Kývl směrem ke Kamale.

„Drobná žena,“ opravila ho svým přidrzlým, a přece odzbrojujícím stylem. „A nezachrání.“ Podala mu účet s hromádkou mincí navrchu. „Ani nouzové tlačítko tady nemáme.“

Kluk, který natáčel, konečně telefon spustil. „Tuhle informaci byste cizím lidem asi sdělovat neměli.“

„Jsem důvěřivá,“ odpověděla Kamala. To byla pravda. Ale taky dokázala dobře odhadovat lidi. Její nejlepší kamarádkou jsem koneckonců byla já.

„Aha, trochu jako ty, Ashere,“ řekl ten kluk. „Ty sdílíš všechno s každým.“

Asher si popostrčil brýle výš na nos a usmál se, jako by to byl kompliment. Smetl drobné z účtenky do sklenice na dýška.

„Nechceš se mého kamaráda na něco zeptat?“ oslovil kluk s telefonem Kamalu. „Řekne ti cokoli. Chceš znát jeho velikost bot?“

Ukázal na Ashera, který odpověděl: „Dvanáct.“

„Výška?“

„Sto osmdesát pět.“

Ten druhý nakrčil čelo, jako by mu to tak docela nevěřil, ale pokračoval s výtávaním: „Oblíbené trauma z dětství?“

Asher otevřel pusku, jako by se doopravdy chystal odpovědět, když ho jeho kamarád vysvobodil větou: „To je jedno. Stejně všichni vědí, že tvoje dětství bylo dokonalé.“

Kamala zvedla fix a kelímek kávy. „Hmm... docela by stačilo jméno.“

„Dale,“ odpověděl kluk s telefonem.

„Aha, tak takhle to je,“ vyhrkl Asher. „Já platím a těžíš z toho ty.“

Dale, který na jeho vtip nijak nezareagoval, ukázal na dřevěnou krabičku na pultu. „Co je tohle?“

„Krabička na podněty,“ odpověděla Kamala. Nenáviděla tu věc – většinou byla plná balicích hlášek a sprostých poznámek.

„Poctivá zpětná vazba,“ přikývl Asher. „To se mi líbí.“ Vytrhl papír z notesu u krabičky, něco na něj napsal a strčil ho do škvíry nahoře. Potom se rozhlédl po kavárně. Sklonila jsem hlavu. Jeho pohled o mě ani nezavadil. *Zachránila mě přerostlá kytka na baru.* Ukázal na jediný box u okna, který někdo vymaloval letní scénérií – oceán, barevný slunečník, žabky, pruhovaný ručník.

Jak dlouho tam ta malba je? Léto sotva začínalo. Malovala to Kamala?

Oba kluci si šli sednout do boxu. Sykot stroje na cappuccino přehlušoval jejich rozhovor na druhé straně kavárny. Vyhrabala jsem z tašky klíče od auta s myšlenkou, že nakonec asi vypadnu.

„Tak co?“ zeptala se Kamala, posunula se až na konec pultu a nahnula se přes něj, aby se mnou mohla mluvit potichu. „Západ slunce na pláži s nejlepší kámoškou? Víš co, já přece splňuju celý ten tvůj seznam podrobných kritérií na lásku, ne?“ Opřela si bradu o dlaň, jako by vystavovala svůj obličej. Byla nádherná. Kamala má indické kořeny,

husté, rovné černé vlasy, výrazné tmavé oči, královský nos a plné rty. „Když o tom teď tak přemýšlím, spíš je nesplňuju. Poslední dobou jsem si tvoje zásady nečetla.“

A nepřečte si je. Už nikdy. Legerace si z nich nadělala dost a dost, a to bylo ještě předtím, než jsem přidala ty zásady po Phillipovi: *musím kluka znát aspoň šest měsíců, než připadne v úvahu si s ním začít, musím mít jistotu, že vychází dobře aspoň s jedním členem své rodiny, a musí mít do teď aspoň jednoho kamaráda už ze základky.* Nepřipadalo mi, že by to byly nepřiměřené dodatky. Ve skutečnosti to byl zdravý rozum – důvody, proč Phillip rozhodně nebyl materiál na chození. „Samozřejmě, že je splňuješ. Jsi má jediná.“

Kamala nakrčila ret. „To je fakt...“

„Super?“ nadhodila jsem s úšklebkem.

„Hrůza.“ Stroj přestal syčet a Kamala na kelímek nasadila víčko. „Dale!“ vykřikla, jako by v kavárně bylo víc dalších lidí než jenom ti dva.

Dale vstal a přišel k baru. Líně se na Kamalu usmál, když si oba kelímky bral.

„Díky,“ řekl jí a odnesl je ke stolu.

Jak teď bylo zase ticho, slyšela jsem je.

„Kdy říkala, že přijde?“ zeptal se Dale. „Protože já se fakt těším, až tuhle sázku vyhraju a ty ze sebe na mých narozeninách uděláš pitomce.“

„Nevyhraješ. Přijde.“ Asher se podíval na telefon. „Každou chvíli je tu.“

„Říkal jsi ve čtyři, ne? A čtyři už byly. Ještě jsem se nerozhodl, co pro tebe bude trapnější. Jestli třikrát nahý před

celou školou oběhnout zahradu, nebo předvést ten taneček, co ses učil ve třetí třídě.“

Asher si stáhl z hlavy čepici, která odhalila krásně vlnité, rozčuchané kaštanové vlasy, a odložil ji na stůl. Kdybych takové vlasy měla já, nikdy bych je pod čepici neschovávala. Jenomže ty moje jsou rovné jako hřebíky a nudně hnědé. „Ani jedno z toho by mě neztrapnilo,“ prohlásil.

I mně bylo jasné, že blafuje. Zrůžověly mu tváře a nahrbil se v ramenou.

Dale se jenom zachechtal a znovu na něj namířil telefon, jako by natáčel jeho rozpaky. *Fakt natáčel?*

Asher zvedl dlaň a kameru zastínil. „Nemusíš nad tím přemýšlet, protože ona přijde.“

„A jak poznáme, že je to ona, až vejde dovnitř? Nikdy jsi tu holku neviděl a nemáš ani jednu fotku.“

„Poznám ji,“ prohlásil Asher.

Dale si odfrkl. „Kouzlem své nedovyvinuté intuice?“

„Díky, že stojíš při mně,“ odpověděl Asher.

„Ale fakt,“ pokračoval Dale. „Řekni mi aspoň, že jsi s ní mluvil. Jako že jsi doopravdy slyšel její hlas.“

Asher obrátil oči v sloup i s celou hlavou. „Přestaň mě točit.“

„Kamalo,“ zašeptala jsem. Zvedla oči od rovnání ubrousků, při kterém ten rozhovor zjevně taky poslouchala. Nebavili se nijak potichu. „Čuchám, čuchám falešný profil.“

„Nebuď zlá, Wren.“

Nepřipadalo mi to zlé. To ten Asherův kamarád vypadal zlomyslně, když takhle pro pobavení vymýšlel, jak ho ztrapnit.

Dale pokračoval. „Přestanu tě točit, až si s tou holkou dáš aspoň videohovor.“

„Udělám něco lepšího,“ namítl Asher. „Promluvíme si s ní osobně, až přijde sem.“ Zíral na dveře, jako by se tam po jeho větě měla kouzelně zhmotnit.

Dale se rozchechtal. Zatřásla jsem se, jak mě ten smích zasáhl. Tohle mi dělala máma: smála se, když mi bylo nepříjemně, smála se, když mě něco ranilo, smála se, když jsem se ptala na něco, co nechtěla říct.

„Ashere, kámo, je to v háji. Už to můžeš přiznat,“ procedil Dale mezi chechtáním. „Doteď jsem tomu dával šanci, ale fakt si nemyslíš, že přijde, ne? Víme, že ti Elinor dala zabrat, ale fakt jsi takhle naivní?“

Skoro bezděčně jsem vyskočila na nohy. Pálilo mě v hrudi. „Můžu si zalézt dozadu?“ zeptala jsem se Kamaly polohlasem.

„Proč?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Můžu?“

„Jo.“

Zvedla jsem svoji tašku, zašla za roh a vyrazila chodbou tak nenuceně, jak jen to šlo. Právě když jsem se dostala ke kumbálu, z kuchyně vyšla Meg. Přeměřila si mě od rozcuhaného drdolu po žabky na nohou. Ve tváři měla kyselý výraz, ve kterém jsem rozeznávala spíš stres než opravdovou našťvanost. Napadlo mě doporučit jí některou z knížek na polici – jógu nebo autohypnózu –, ale rozhodla jsem se nepokoušet štěstí.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptala se.

„Něčím jsem se polila, chci se převléknout.“

Stroze přikývla. „Tak rychle.“

„Ne, jasně, vlastně děkuju, pospíším si.“ Ukázala jsem na dveře a oběhla ji.

Vklouzla jsem do místnosti a vyhrabala z tašky náhradní oblečení, které jsem si vzala na převlečení po pláži – džínové kraťasy a proužkovaný crop top. Kamala se objevila právě v okamžiku, kdy jsem si svlékla mikinu.

„Co to vyvádíš?“ Očividně ji to šokovalo. Mě vlastně trochu taky. Normálně jsem takhle impulzivně nejednala. Ve skutečnosti jsem si na to dávala velký pozor.

„Pomáhám.“ Stáhla jsem si legíny a navlékla kraťasy.

„Cože? Komu?“

„Ten kluk si píše s holkou, se kterou se nikdy neviděl. A já jsem holka, se kterou se nikdy neviděl.“

Nakrčila obočí, jak vstřebávala, co tím myslím. „Nepotřebuje od tebe zachraňovat před vlastním kámošem.“

„O to nejde. Zachraňuju nás před pokračováním tohohle ztrapňování z druhé ruky.“ Ale fakt, z těch nápadů jeho kamaráda, kterými mu vyhrožoval, mi tuhlo celé tělo.

„A co když ta holka, ať je to kdokoli, není falešná?“

Otočila jsem si top cedulkou dozadu a strčila ruce do rukávů. „Je to podvodnice. A jestli tohle neudělám, přijde s nějakou výmluvou, proč se dneska neukázala, a bude ho takhle tahat za nos ještě týdny a týdny.“

„A co když se jenom zpozdila a objeví se, zatímco se tam za ni budeš vydávat ty?“

„To bude trochu trapas.“ Přetáhla jsem si top přes hlavu a urovnala ho na vršku od plavek. „Zmiňoval její jméno? Jak se mám jmenovat?“

„Žádné jméno jsem nepostřehla.“

U zrcadla na stěně jsem si nanesla řasenku. Vytáhla jsem si z culíku gumičku, spustila hlavu dolů, prohrábla si dlouhé hnědé vlasy prsty a přehodila je zpátky nahoru.

Zacinkal zvonek na dveřích. „Snad to bude ona,“ prohlásila Kamala. „Anebo jim došla trpělivost a odešli.“

Pokrčila jsem rameny. Obojí by byl naprosto uspokojující konec celé téhle situace. Ten kluk mi byl vlastně ukradený. Neznala jsem ho. Vadil mi ale ten pitomý pocit, který se zmocnil mého těla a připomínal mi, že i když je máma přes šest set kilometrů daleko, pořád má na moje emoce takový vliv. Svoje emoce ovládám já. Ne vzpomínka na to, co udělala, a už vůbec ne ona sama.

„Tohle je fakt příšerný nápad,“ utrousila Kamala.

„A máš nějaký lepší?“ zeptala jsem se jí.

„Jasně! Prostě si sednout a počkat, jak to dopadne samovolně.“

„To vůbec k ničemu nebylo,“ namítla jsem. „Už jsem se rozhodla.“ A jakmile jsem rozhodnutá, vždycky se tím řídím.

Kamala to dobře věděla, a tak si jen odevzdaně, dlouze a útrpně povzdechla. „Ty jsi tak posedlá tím, mít všechno pod kontrolou.“

„Právě proto mě miluješ.“ Sáhla jsem jí do kapsy, protože jsem věděla, že tam má tubu třpytivě růžového lesku na rty. Natřela jsem si s ním pusku a poslala Kamale vzdušný polibek, než jsem zamířila k zadním dveřím. „Běž, ať nepropásneš představení.“

KAPITOLA 2

Zásada: Nikdy si nezačínej s klukem, který ve všem vidí znamení. Najít vzkaz „Je úterý!“ je zázrak jenom v úterý.

Pořád jsem z toho mohla vycouvat. Stačilo by projít na druhou stranu kavárny, objednat si kafe a těch dvou kluků si zkrátka nevšímat. Oba v boxu po mé pravé straně úplně zmlkli. Vyšla jsem z kavárny zadem, vyhnula se blátivé louži v boční uličce a přišla zpátky předním vstupem, kde jsem se zastavila s jednou rukou pořád na dveřích za sebou. I zvoneček na klice po radostném zacinkání umlkl. Kama-la na mě zpoza pultu, kde obsluhovala nějakého muže ve středním věku, povytáhla obočí, jako by měla pocit, že vezmu do zaječích. Nebylo to tak. Měla jsem na rozmyšlení celou cestu okolo kavárny. Ale chůze mi jenom napumpovala do žil víc krve a byla jsem teď odhodlanější než před deseti minutami.

Nasadila jsem řádný úsměv a předstírala, že se rozhlížím po prostoru, než jsem pohledem sjela k jejich stolu. Věděla by ta podvodnice, který z nich je Asher? Můj mozek se rychle rozhodl, že ano. Nejspíš byl ve všem tak otevře-

ný, jak o něm tvrdil Dale, takže sdílel svoje selfie a profily na sítích. Zadívala jsem se mu do očí a nechala svůj úsměv roztát, jako bych ho poznávala.

Asher kmitl očima ke Kamale, nebo možná k tomu prázdnému koutku, kde jsem seděla předtím, anebo možná jenom tak do prostoru. Pak se ohlédl na Dalea a rychle, trhaně vstal. „Ty jsi Gemma?“ téměř zašeptal.

Gemma? Jmenovala se Gemma? A on si myslel, že je skutečná, bez jakéhokoli důkazu? Můžu si dovolit podezírat podivná jména, koneckonců sama takové mám.

Vykročila jsem jeho směrem a on nějak dokázal vyklouznout z rohového místa v boxu a v rekordním čase najednou stát přede mnou. „Ahoj,“ řekla jsem mu.

Místo odpovědi mě sevřel v objetí. „Říkal jsem ti, že tě obejmů, až se uvidíme,“ řekl mi u spánku.

Voněl opravdu hezky, po mýdle a skořici. A jeho objetí bylo ještě příjemnější, rukama mi tiskl záda přesně tak akorát a rameno měl v ideální výšce pro moji tvář. Nečekala jsem, že bude objímat tak skvěle. Vypadal moc hubeně na to, aby byl jeho dotek tak výrazný. Poprvé od chvíle, kdy mě takhle situace donutila jednat, se mi začalo uvolňovat napětí v hrudi. Bezděčně jsem vzdychla a pak se mi nakrčilo čelo. *Co je tohle za reakci?* Ztuhla mi ramena a on mě pustil.

Otočil se k Daleovi s obnoveným sebevědomím.

„Tohle je Gemma.“ Položil mi ruku na bedra a měl ji teplou a sebejistou. „Gemmo, tohle je Dale.“

„Ráda tě poznávám,“ řekla jsem mu.

Dale na mě zíral s otevřenou pusou a jeho telefon namířený na stůl natáčel plastový povrch desky. Takhle dopad-

lo jeho dokonalé video. Považovala jsem to za svoje první vítězství.

„Posuň se,“ řekl mu Asher.

Dale si na lavici poposedl dál. „Máš zpoždění,“ vyhrkl a jeho šokovaný výraz se proměnil v pochybovačný.

„Dale, nech toho,“ napomenul ho Asher. Ukázal na bar za sebou. „Dojdu ti pro tvoje oblíbené pití.“

„Moje pití?“ Znal její oblíbený nápoj? Anebo se mě na něj takhle ptal? Najednou mi došlo, že tašku i s penězi mám pořád v zadní místnosti. Nemohla jsem si pro ně jenom tak dojít. Poplácala jsem se po kapsách, abych naznačila, že jsem si zapomněla peněženku.

„Platím já.“

Vadilo mi komukoli cokoli dlužit, ale jestli tohle mělo být rande, Gemma by to asi přijala, ne? „Dobře... děkuju.“

Odešel bez dalšího slova, takže musel vědět, pro co jde. Doufala jsem, že to bude něco dobrého. Byla jsem trochu vybíravá... hodně vybíravá, a navíc citlivá na laktózu. Kamala to věděla. Udělá mi to správné pití. Snažila jsem se zachytit její pohled, ale už mluvila s Asherem. Pomalu jsem se posadila.

„Takže,“ promluvil Dale. „Gemmo...“

„Ano...“

„Co se stalo s tou červenou růží?“

Mluvil se mnou nějakou šifrovanou řečí? Nejspíš na mně bylo vidět, že se nechytám, protože dodal: „Z tvój zahrady? Měla jsi mít s sebou růži, aby Asher poznal, že to jsi ty.“

Měla s sebou mít růži? Za koho se ta podvodnice považovala? Za Audrey Hepburn? A copak se Dale Ashera před

deseti minutami neptal, jak tu holku pozná? Dělal si ze mě legraci? To jsem mu mohla klidně vrátit. „Ráno jsem se probudila a všechny byly mrtvé.“

Dale povytáhl obočí. „Úplně všechny?“

„Do poslední kytičky.“

„Hmm. To je směla. Někdo by to bral jako znamení.“

„Na znamení nevěřím.“ Moje máma všechno považovala za znamení. Když se nám na dálnici o čelní sklo rozplácly dvě mouchy naráz, trvala na tom, že musíme na dalším sjezdu okamžitě odbočit. Že by tam na nás mohlo něco čekat. Nikdy to tak nebylo, ale jí to nebránilo v předstírání, že na první omšelé benzínce, kterou potkáme, bude něco, co si máme koupit, nebo někdo, s kým si máme promluvit.

„Tak o co ti jde?“ zeptal se Dale.

„O co mi jde?“

Ukázal na můj obličej. „Proč by se holka jako ty bavila s nerdem, jako je Asher?“

„Mám nerdy ráda.“ To byla pravda. Ale byl Asher doopravdy nerd? A jaký typ? Blázen do fantasy, nebo nadšenec do matematiky? „A jaká si myslíš, že jsem já?“

„Povědomá,“ odpověděl zničehonic Dale.

„Cože?“ vyhrkla jsem a soustředila na něj najednou veškerou pozornost. Pořád si mě přeměřoval očima.

„Už jsem tě někde viděl.“

„To si nemyslím.“ Nepoznávala jsem je, když přišli do kavárny, takže nejspíš chodili na jinou střední než my. A ani jeden z nich si mě nevšiml, když vešli dovnitř. Nebo snad skrývali svou pozornost líp, než jsem si myslela?

Asher sebou plácl vedle mě, až mě lavice nadhodila. Zachechtal se a já se neubránila úsměvu. „Promiň,“ omluvil se. „Mám větší dopad, než jsem si myslel.“

„To fakt máš,“ odpověděla jsem. Náš rozhovor zněl jako vytažený z motivačního plakátu.

„Tady máš pití.“ Posunul ho ke mně.

„Děkuju,“ řekla jsem mu.

„Nemůžu uvěřit, že jsi opravdu tady,“ vypadlo z něj. „Po takové době.“

„Dva měsíce,“ podotkl Dale. „Byly to jenom dva měsíce.“

Fajn. Se dvěma měsíci se dá pracovat. Za tu dobu mu o sobě nemohla sdělit zas tak moc podrobností. Zvláště, když si nejspíš půlku z nich vymyslela. Tak to s falešnými profily chodí, ne? Vytvářejí smyšlené postavy.

„Připadá mi to nejmiň jako dva a *půl* měsíce,“ namítl Asher a škádlivě se mu blýsklo v očích. Poposunul ruku po lavici směrem ke mně, a než jsem si toho všimla, zahákl si malíček o můj, což bylo vlastně docela roztomilé.

Sáhla jsem po horkém nápoji před sebou a napíla se.

„Útulek!“ vyhrkl Dale nahlas. „Pracuješ v útulku.“

Chuť černé kávy se spoustou vanilkové sušené smetany, která rozhodně *nebyla* moje oblíbené pití, mi naplnila pusou právě v okamžiku, kdy jsem zpracovávala Daleovu naprosto pravdivou poznámku. Vyhnula jsem se vyprsknutí kafe přes stůl, ale už ne tomu, že jsem půlku loku vdechla do plic a způsobila si tak křečovitý záchvat kašle.

Asher mě plácal po zádech, zatímco mi nezastavitelně slzely oči. Po několika příšerných minutách se mi konečně podařilo zprůchodnit si dýchací cesty.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Asher nejmníh popáté.

Přikývla jsem, vzala jsem si ze stojánku uprostřed stolu ubrousek a otřela se pod očima. „Bylo to horké. To kafe.“

„Promiň,“ omluvil se.

„Ty za nic nemůžeš.“ Ve skutečnosti za to mohla Kama-la. Udělala svojí nejlepší kámošce Gemmino pití. Nejspíš aby tím něco dokázala. Zmačkala jsem ubrousek, položila ho na stůl a probodla Kamalu očima. Buď si toho nevšim-la, nebo to předstírala.

„Pracuješ tam, že jo?“ ozval se Dale, kterého moje umí-rání v přímém přenosu nijak nezarazilo. „V tom útulku pro zvířata.“

„Ne...“ začal odpovídat Asher právě v okamžiku, kdy jsem řekla: „Jo, pracuju.“ Protože to byla pravda. Měla jsem brigádu v útulku Zvěřnictví. Už přes rok.

„To jsi mi neřekla,“ poznamenal Asher.

„Protože pak bys tam určitě přišel a našel mě dřív, než jsem byla připravená se s tebou vidět,“ vymyslela jsem na-rychlo.

Asherovi se zvedl koutek ve stydlivém úsměvu. „To máš nejspíš pravdu.“

„Koho jste si adoptovali?“ zeptala jsem se Dalea.

„Moje sestra si vzala takovou neučesanou zrzavobílou kočku.“

Neučesanou? Uznával jenom kočky s rodokmenem, nebo co? „Chucka Norrise?“

Odfrkl si, jako by to jméno nedávalo smysl. „Jo.“

„Přejmenovala ho?“ zeptala jsem se.

„Většinou mu říká prostě Norris.“

„Fajn,“ odpověděla jsem. Hodlala jsem si Asherova kamaráda získat. Počkat, ale proč by mi na tom mělo vůbec záležet? Byl to docela grázl. Navíc jsem nebyla skutečná Gemma. Gemma byla podvodnice, která Asherovi lhala. Neměla jsem v úmyslu si její místo přivlastnit dlouhodobě. Jenom jsem mu chtěla pomoci, aby si zachránil tvář a nemusel dělat nějakou šílenost před celou svojí školou a nejspíš před celým internetem.

„Zvěřnictví,“ prohodil Asher. „Celou dobu jsi byla tam.“

„Myslel sis, že bydím v internetovém signálu nebo tak něco?“

„V displeji mého telefonu,“ vrátil mi to bez zaváhání.

Na tvář se mi vkradl úsměv. Vždycky mě potěšilo, když kluk uměl vrátit úder. „Tak to jo.“

„Ale fakt, neuměl jsem si představit, že se tady pohybuješ po městě. A teď to jde.“

„Teď to jde.“ Potřebovala jsem, aby ten jeho kamarád vypadl a já mu mohla prozradit pravdu.

„Nešílíš z toho názvu, co si v tom útluku vymysleli?“ zeptal se mě Asher zamýšleně. „Já se z toho vždycky můžu zbláznit. Má to tak blízko k...“

„Anagramu,“ dořekla jsem za něj.

„Přesně,“ odpověděl.

„Jo! Můžu z toho vyletět z kůže. Snažila jsem se to vysvětlit Kam... jedné kámošce, ale jí to bylo úplně jedno.“

Kamala na opačné straně místnosti zamaskovala smích zakašláním. Takže mě úplně neignorovala.

„Ale jak by se bez toho písmenka navíc obešli?“ pokračoval Asher. „Nejde to. Je to tragédie.“

„Naprostá,“ souhlasila jsem. „Vůbec takový název neměli používat. Mohli si vymyslet něco neškodného. Třeba Kočičí zlato.“

Asher se usmál. „Nebo Psí život.“

„Kočkovací centrum.“

„Óóó, to je paráda,“ nadchl se Asher.

„Přesně. Měla bych se nejspíš živit vymyšlením názvů pro útulky.“

„Jo máš k tomu přesně tu správnou kombinaci předpokladů.“

Zachechtala jsem se.

„O čem se to bavíte?“ zeptal se Dale, než jsme mohli pokračovat.

„Zvěřnictví,“ odpověděla jsem, a když na mě dál nechápavě zíral, dodala jsem: „Je to přesmyčka z řeznictví, jenom je tam písmenko navíc.“

„Je to jenom hra se slovy,“ namítl Dale. „Nemysleli to jako anagram.“

„Ale měli to tak myslet,“ opáčil Asher.

„Má to k němu moc blízko,“ dodala jsem a oba jsme se rozesmáli.

„Takže ty jsi taky nerd,“ poznamenal Dale a pokýval hlavou, jako by konečně pochopil, proč jsem se s Asherem bavila. Totiž... proč si *myslel*, že se s ním bavím.

„Říkal jsem ti to,“ prohlásil Asher.

„Tak proč jsi neposlala opravdovou fotku?“ zeptal se Dale. Proč mu tak moc šlo o to, aby prokázal, že Asher někomu naletěl? Nemohl by prostě tuhle novou realitu přijmout a nechat plavat?

„Sympatie by neměly být založené na vzhledu,“ prohlásila jsem.

„Ty sis ho testovala?“ zeptal se Dale. Fakt jsem si přála, aby odešel. Kazil mi zábavu. I když po tom, co by odešel, by to taky zábava nebyla. Musela bych Asherovi říct pravdu a jemu by z tváře zmizel ten praštný úsměv. Ale prokázala jsem mu přece laskavost. Bylo to pro něj takhle nejlepší. Vyhnul se večeru plnému ztrapnění a dalšímu trápení v budoucnosti.

Čas jako by ubíhal rychle a pomalu zároveň, jak jsem tam seděla, uhýbala před přesně mířenými otázkami, snažila se odpovídat co nejmlhavěji a u toho předstírala pít kafe. Na letní prázdniny to bylo až moc přemýšlení a další důkaz, že spontánnost se přeceňuje.

Zrovna když jsem začínala pochybovat, jak dlouho to ještě zvládnu, Dale znenadání vstal. „Je čas.“

„Fakt? Tak brzy?“ podivil se Asher.

„Čas na co?“ zeptala jsem se.

„Musíme jít,“ odpověděl Asher. „Dale má dneska s rodinou takovou slavnostní večeři. Hele, možná bys mohla...“

„Asherovi zavolat jindy,“ dořekl Dale, který očividně nechtěl, aby mě Asher někam bral s sebou.

Asher se zašklebil. „Uvidíme se jindy, jo?“

„A musíš hned teď jít?“ zeptala jsem se. „Nemůžeš tu chvíli zůstat aspoň ty?“

Dale nás znovu přerušil: „Měla jsi zpoždění.“

„Promiň,“ řekl Asher, rychle mi stiskl ruku a taky vstal. „Zase příště.“

Žádné příště nebude. „Nemohl by jít bez tebe?“ zeptala jsem se tišeji a vrhla na něj prosebný pohled s nadějí, že mu neodolá.

„Řídím já,“ odpověděl Asher a moje naděje pohřbil.

„Jasně.“ Vstala jsem a následovala Ashera ven z boxu a na ošlapaná podlahová prkna u dveří.

„Díky,“ řekl Asher a sevřel mě v dalším z těch svých prvotřídních objetí. „Že jsi přišla. Jsi... úžasná.“ To poslední slovo zašeptal.

Přitiskla jsem se k němu a taky ho pevně sevřela. Kdy mě naposledy takhle objímal nějaký kluk? Phillip? Někdy loni? Ne, Phillip moc na objímání nebyl. Vždycky se chtěl jenom líbat. Možná proto jsem ani nebrečela, když jsme se každý vydali svou cestou. Kamala tvrdila, že je to tím, jak si k sobě nikdy nikoho nepustím, jak moc mám těch svých zásad, ale co o tom vlastně mohla vědět? Očividně ji takhle taky nikdy nikdo neobjímal.

„Gemmo,“ řekl Asher a mně došlo, že asi ne poprvé. „Jsi v pohodě?“

„Co?“ Pustila jsem ho a poodstoupila. „Jo, jasně, v pohodě. Jsem ráda, že jsem tě konečně poznala osobně.“

„Pak ti napíšu.“

„Jo, samozřejmě. Ahoj.“

Věnoval mi svůj potrhlý úsměv a oba zmizeli. Sledovala jsem je malovaným plážovým oknem, jak odcházejí a nastupují do modrého auta zaparkovaného před kavárnou. Pak odjeli. Cítila jsem Kamalu za sebou, ještě než jsem ji uviděla.

„Co s tím teď budeš dělat? Ten kluk se do tebe právě zamiloval.“

KAPITOLA 3

.....

Zásada: Jestli neexistuje na síťích,
nemůže existovat ve tvém srdci.

„Není do mě zamilovaný. Je zamilovaný do Gemmy,“ namítla jsem a otočila se k ní.

„Která je ve skutečnosti nejspíš nějaký čtyřicetiletý chlap.“

„Fuj.“

Muž, který přišel předtím, teď usrkával kafe ve výklenku a prohlížel si tam knížky. Ztišila jsem hlas a zašeptala ještě jednou: „Fuj. Možná je ta Gemma skutečná, jenom... stydlivá.“

Kamala vyfoukla ze rtů vzduch. „Aha, dobře. Takže teď měníš názor?“ Ukázala ke dveřím dozadu. „Co se stalo s tím tvým *ale*, je to *podvodnice* jak vyšitá?“

„Zjevně mi chybělo objetí.“ Kopla jsem do modrobíle kostkované dlažby pod sebou.

„Cože?“

„Nic.“

„Ne, co je?“ zeptala se Kamala.

„Jenom že ten kluk umí obejmout. Fandím mu.“

Opřela si ruce v bok. „Počkej, *on se líbí tobě?*“

„Nech toho, viděla jsem ho poprvé.“ Což byl první z mnoha argumentů proti němu. „Víš, že se mi líbí Chad.“ No, aspoň jsem byla *na dobré cestě* k tomu, aby se mi líbil. Pracovali jsme spolu ve Zvěřnictví a zatím splňoval většinu mých kritérií. Z toho seznamu, o němž Kamala tvrdila, že mu nikdo nemůže dostat. Chad jí dokáže opak.

„Jo, jasně, Chad. Už ses přede mnou o něm nějakou dobu nezmiňovala. Tak jsem si myslela, že ti nakonec nebyl dost dobrý.“

„Pomalů, ale jistě, Kami.“

Uchechtla se. „A ten kluk, co umí dokonale objímat?“ zeptala se a kývla hlavou směrem k boxu v koutě.

„Byl fajn. Jak jsem říkala, doufám, že ta jeho záhadná holka je skutečná.“ Kmitla jsem očima ke stolu, kde pořád stálo moje skoro plné, zato už studené kafe. Ukázala jsem na něj. „Pokusila ses mě otrávit mlékem?“

Kamala si přikryla obličej dlaněmi. „Promiň! Stál tady a díval se, jak to připravuju, jako by se chtěl přesvědčit, že to dělám dobře. Myslela jsem si, že jakmile to ochutnáš, bude ti jasné, že nemáš pít dál.“

„Poznala jsem, že je to moc dobré na to, aby v tom nebylo mléko.“ A doufala jsem, že jsem toho nevypila tolik, abych později litovala.

Kamala mě poplácala po břiše. „Promiň, Wrenin žaludku. Buď na ni hodný.“

Odstrčila jsem jí ruku stranou. „Nebud' divná.“

Zachechtala se.